

Expunere de motive

Violența domestică este una dintre formele de violență cele mai frecvent întâlnite, dar și una dintre cele mai îngrijorătoare, aceasta fiind prea puțin vizibilă. În cele mai multe dintre cazuri, actele de violență au loc în spatele ușilor închise și sunt ascunse de către victimă, atât din cauza sentimentului de teamă față de agresor cât și de jenă față de societate.

Potrivit documentelor Consiliului Europei (Recomandarea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. R(85) cu privire la violența în familie aceasta reprezintă orice act sau omisiune săvârșită în interiorul familiei de către unul din membrii acesteia și care aduce atingere vieții, integrității corporale sau psihologice ori libertății altui membru al acelei familii și care afectează de manieră gravă dezvoltarea personalității acestuia.

Conceptul de „violență în familie” este unul amplu și cuprinde violența domestică înțeleasă ca violență care se manifestă între parteneri, fie ei soți sau concubini, dar și violența asupra copiilor, persoanelor vârstnice sau a altor rude.

Constituția României garantează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii sau discriminări (art. 16) precum și drepturile și libertățile tuturor persoanelor. Articolul 22 din Capitolul 2 privind drepturile și libertățile fundamentale garantează, prin alineatul 1, dreptul la viață, dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei. Alineatul 2 al aceluiași Capitol stipulează în mod expres faptul că nicio persoană nu poate fi supusă torturii sau oricărui alt fel de pedeapsă sau tratament degradant ori inuman. Articolul 23 al Capitolului 2 declară inviolabile libertatea individuală și siguranța persoanei, dreptul la apărare al persoanei fiind garantat prin conținutul articolului 24. Conform articolului 26 orice persoană fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altuia, ordinea publică sau bunele moravuri.

Consacrarea prin Constituție a acestor drepturi presupune în mod automat respectarea libertăților și a drepturilor femeii și interzice

supunerea acesteia la orice act de violență sau tratament degradant, de natură să atenteze la siguranța sa fizică sau psihică. În cazul încălcării unora dintre aceste drepturi sau libertăți, femeia poate și trebuie să beneficieze de protecția legii.

Conform datelor centralizate de Agenția Națională pentru Protecția Familiei, în ultimii 5 ani, numărul de cazuri de violență domestică a crescut anual cu mai mult de 4.300 pe an. Dacă în 2008 se înregistrau 8.104 victime ale violenței domestice, în 2009 numărul a crescut la 12.461. În contextul crizei economice actuale, care mărește stresul și anxietatea și, implicit, tensiunile în familie, este de așteptat ca numărul acestor cazuri să crească.

Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, prevede la Capitolul III, Infrațiuni săvârșite asupra unui membru de familie, art. 199, faptul că, dacă faptele prevăzute la art. 188, 189 și art. 193 – 195 sunt săvârșite asupra unui membru de familie, maximum special al pedepsei prevăzute de lege se majorează cu o pătrime.

Dincolo de aspectul sancționator, cu un rol foarte important în încercarea combaterii acestui fenomen, materializat prin prevederile Legii nr. 286/2009 privind Codul penal menționate anterior, considerăm necesară instituirea unor prevederi care să protejeze victimele și din punct de vedere social.

Astfel, este absolut necesară reglementarea posibilității pentru victimă, ca într-o astfel de situație, să se poată adresa instanței cu solicitarea de a interzice agresorului accesul în locuința familiei, pentru o perioadă rezonabilă (maximum 6 luni), chiar dacă agresorul este singurul proprietar al acesteia. În afara posibilității sancționării penale a agresorului, este necesară o asemenea prevedere care să creeze premisele, pentru victimele violenței domestice, de a putea depăși eventualele traume fizice sau psihice produse asupra lor, precum și de a avea un răgaz pentru a-și putea găsi o nouă locuință, în acest timp, în situația în care nu sunt proprietari sau coproprietari ai locuinței familiei.

Inițiator:

deputat Raluca TURCAN (G.P. al PDL)

Agenta Raluca Turcan PDL

LEGE privind modificarea și completarea Legii 217/2003 pentru
prevenirea și combaterea violenței în familie

Art. I. Legea nr.217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 29 mai 2003, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează :

”1. Articolul 26 se modifică și va avea următorul cuprins:

Art. 26. - (1) În cursul urmăririi penale sau al judecării instanța de judecată, la cererea victimei sau din oficiu, ori de câte ori există probe sau indicii temeinice că un membru de familie a săvârșit un act de violență cauzator de suferințe fizice sau psihice asupra unui alt membru, poate dispune, în mod provizoriu, una dintre măsurile prevăzute la art. 113 și 114 din Codul penal.

(1¹) Instanța de judecată, la cererea victimei, a oricărei persoane sau din oficiu, ori de câte ori există probe sau indicii temeinice că un membru de familie a săvârșit un act de violență cauzator de suferințe fizice sau psihice asupra unui alt membru, poate dispune și măsura interzicerii de a reveni în locuința familiei pentru agresor, pentru o perioadă de maximum 6 luni, chiar dacă acesta este unicul proprietar al locuinței, victima având obligația, în perioada respectivă, de a efectua cheltuielile necesare întreținerii acesteia.

(2) Măsurile prevăzute la alin. (1) încetează la dispariția stării de pericol care a determinat luarea acestora. ”